

Warszawa, dnia 15 stycznia 2024 r.

Sygn. akt VI Ka 639/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Beata Tymoszków

Sędziowie: SO Anna Zawadka

SO Anita Jarząbek – Bocian

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Justyna Kutnikowska

4. przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 15 stycznia 2024 r.

5. sprawy M. A. córki B. i E., ur. (...) w W.

6. oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

9. z dnia 29 października 2021 r. sygn. akt III K 323/20

11. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że M. A. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu, wydatkami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

SSO Beata Tymoszków SSO Anna Zawadka SSO Anita Jarząbek – Bocian

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 639/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 29 października 2021r. sygn. akt III K 323/20</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające				

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego		
	3.1 obraza prawa materialnego poprzez „niewskazanie zamiaru bezpośredniego , wysokości i rodzaju szkody jaką odniósł ZGN w związku ze złożonym oświadczeniem oraz naruszenia norm prawa cywilnego wymaganych przepisami ustawy o własności lokali , które zabraniałyby posiadanie udziału w nieruchomości lub rozpoczętej budowy budynku – w stanie niepozwalającym na jego zamieszkanie”;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

3.2. obraza prawa procesowego poprzez:

- niewskazanie podstaw faktycznych w oparciu o które sąd uznał , iż doszło do popełnienia zabronionego czynu;

- poprzez niezamieszczenie w opisie elementów wskazujących na sposób wprowadzenia ZGN w błąd co do posiadania nieruchomości i tytułów prawnych do nieruchomości ;

- poprzez oparcie orzeczenia na nieudowodnionych ustaleniach zakresie narażenia ZGN na poniesienie szkody lub też faktycznego jej poniesienia,

- naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez brak rozważenia wszystkich dowodów, w tym dowodów teść akt lokalowych mieszkania , wskazujących na poniesienie nakładów na remont lokalu i spłatę zadłużenia;

- naruszenie art. 8 k.p.k. poprzez brak samodzielnego ustalenia , jaka norma

	<p>zobowiązywała oskarżoną do składania oświadczeń woli o posiadanych lokalach mieszkalnych</p> <p>3.3. nieprawidłowość orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody, skoro nie ma możliwości ustalenia jej faktycznej wysokości.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności odnieść się trzeba do kwestii dopuszczalności rozpoznania apelacji wniesionej przez oskarżoną, gdyż była ona przedmiotem wniosku oskarżyciela publicznego złożonego na rozprawie apelacyjnej o pozostawienie bez rozpoznania tego środka odwoławczego (k.602). Przypomnieć zatem należy, że zaskarżony wyrok zapadł w trybie art. 387 § 2 k.p.k., co powodowało</p>				

ograniczenia w możliwości jego zaskarżenia.

Zgodnie bowiem z art. 447 § 5 k.p.k. podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4, związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 343, art. 343a i art. 387 k.p.k. Wymienione w art. 438 pkt. 3 i 4 k.p.k. tzw. względne przesłanki odwoławcze to błąd w ustaleniach faktycznych i rażąca niewspółmierność kary. Już choćby z treści przepisu wynika więc, że wyrok wydany w trybie konsensualnym może zostać poddany kontroli instancyjnej w sytuacji podniesienia zarzutu obrazy prawa materialnego jak i uchybień proceduralnych, mających wpływ na jego treść. Dodać przy tym trzeba, że w niniejszej sprawie faktycznie zarzucono uchybienia mieszczące się w zakresie owych podstaw odwoławczych, a nie jedynie „nazwano” tak zarzuty,

zmierzające do
zakwestionowania
uzgodnionej kary.
Analiza całego
środka
odwoławczego
wniesionego przez
oskarżoną pozwala
stwierdzić, że przede
wszystkim
kwestionowała ona
możliwość wydania
wyroku
konsensualnego,
skoro nie zostały
należycie
wyjaśnione
wszystkie
okoliczności istotne
dla ustalenia jej
odpowiedzialności
karnej, a wiążące się
zarówno z postacią
zamiaru (celowego
wprowadzenia w
błąd
pokrzywdzonego),
jak też
spowodowaniem
szkody i,
ewentualnie, jej
wysokością.
Negowała jednak
także subsumpcję
ustalonego
zachowania pod
przepis prawa, a
to ze względu na
brak zrealizowania
wszystkich
ustawowych
znamion
przypisanego jej
występku oszustwa
(brak zamiaru,
wprowadzenia w
błąd, a przede
wszystkim -
wyrządzenia szkody,
czyli niekorzystnego

rozporządzenia
mieniem
pokrzywdzonego).

Niezależnie od
powyższego
stwierdzić trzeba,
że nawet gdyby
podzielić stanowisko
prokuratora
przedstawione co do
niedopuszczalności
wniesienia apelacji
przez oskarżoną,
nie wyklucza to
możliwości zajęcia
przez sąd
odwoławczy
stanowiska, że
zachodzą warunki,
o jakich mowa w
art. 440 k.p.k.,
zgodnie z którym
orzeczenie podlega
zmianie na korzyść
oskarżonego, jeżeli
utrzymanie
orzeczenia w mocy
byłoby rażąco
niesprawiedliwe.
(patrz: wyrok

Sądu Apelacyjnego
w Gdańsku z dnia
14 kwietnia 2016 r. ,
sygn. II AKa 42/16).

Bez wątpienia zaś
rażąco
niesprawiedliwe jest
orzeczenie skazujące
za popełnienie
przestępstwa w
sytuacji, gdy
zachowanie
oskarżonej nie
nosiło wszystkich
wymaganych ustawą
znamion czynu

zabronionego z art. 286 § 1 k.k.

Przepis ten statuuje odpowiedzialność karną tego, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Jest to zatem przestępstwo materialne (zamienne skutkiem w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem), a warunkiem odpowiedzialności jest działanie (zaniechanie) sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu wymagany jest więc tak co do „wprowadzenia w błąd”, jak i świadomości o niekorzystnym rozporządzeniu mieniem przez pokrzywdzonego. Wreszcie - istota korzyści majątkowej

polega na
polepszeniu sytuacji
materialnej sprawcy
i może to być
nawet czasowe,
przejściowe
polepszenie tej
sytuacji. (vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z dnia 8
lutego 2023 r. . sygn.
II AKa 259/20)

W ocenie sądu
odwoławczego
zachowanie
zarzucane, a więc i
przypisane
oskarżonej, nie
zawiera takich
znamion.

Sąd Rejonowy
prezentując
odmienne
stanowisko
stwierdził, że
oskarżona
wprowadziła w błąd
pracowników ZGN
co do faktu
posiadania tytułu
prawnego do innego
lokalu, choć tego
w żaden sposób
nie umotywował.
Zdaniem Sądu
korzyść majątkową
uzyskana przez
oskarżoną polegała
na tym, że „uzyskała
ona lokal komunalny
na warunkach
znacznie
korzystniejszych niż
rynkowe”
oszczędzając w ten
sposób znaczną
sumę (?). Gdy

zaś chodzi o niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego Sąd uznał, że na skutek działania oskarżonej Urząd Dzielnicy (...) nie mógł realizować swego obowiązku wobec osób uprawnionych do otrzymania lokalu socjalnego i to spowodowało bliżej nieustaloną szkodę, której część stanowi kwota 20 000 złotych.

Argumentacja ta jest chybiona i nie przystaje do realiów sprawy.

Przypomnieć bowiem trzeba, że oskarżona w dniu 27 lutego 2014r. złożyła wniosek o zamianę lokalu, nie zaś – o przydział lokalu mieszkalnego z zasobów gminy.

Uprzednio zajmowała lokal, którego prawidłowość przyznania i zawarcia umowy najmu nie była kwestionowana.

Mieszkanie numer (...) przy ul. (...) o powierzchni 31,10 m.kw. zamieszkane było z kolei przez lokatorów i obarczone poważnym długiem

(o czym dalej). Wymagało również generalnego remontu. Od momentu podjęcia uchwały z dnia 16 kwietnia 2014r. o wyrażeniu zgody na zamianę obu lokali (k.213), oskarżona wraz z dziećmi nieprzerwanie zamieszkiwała w tym lokalu (k. 81, k. 129. K. 132). Z przeprowadzonej w dniu 12 stycznia 2015r. wizji lokalnej wynika, że po zawarciu umowy najmu tegoż lokalu, został on przez oskarżoną generalnie wyremontowany, włącznie z wymianą wszelkich instalacji. Uprzednio, w związku ze zgodą na zamianę lokali M. A. pokryła zaległości czynszowe poprzednich lokatorów mieszkania przy ul. (...) (...) – wnosząc depozyt na poczet zapłaty w kwocie 27 678,14 złotych (k. 214 – 215) Jednocześnie zajmowane przez nią do tego momentu mieszkanie przy ul. (...), które oskarżona również w całości wyremontowała, nie obciążone było żadnymi długami(k. 218, 219). W dacie

składania przez oskarżoną wniosku o zamianę lokalu jej dom, którego była współwłaścicielem, nie nadawał się do zamieszkania (dokumentacja fotograficzna, brak dowodów przeciwnych jej wyjaśnieniom). .

Z akt sprawy wynika także, że pierwotnie wniesiony akt oskarżenia o czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 27 lutego 2014r., został zwrócony w trybie art. 337 § 1 k.k. - celem prawidłowego określenia jego znamion, poprzez wskazanie wartości szkody (k. 384 – 385). Zapewne nastąpiło to po części w związku ze stanowiskiem pokrzywdzonego, który kilkakrotnie w toku dochodzenia nie potrafił określić dokładnie, jakie – poza społecznymi – straty w jego majątku spowodowało działanie oskarżonej (k. 371).

Podejmowane następnie czynności dowodziły, że kwestia ta nie została jednoznacznie interpretowana,

gdyż zarówno
pokrzywdzony jak
i organy ścigania
nie tylko rozbieżnie
pojmowały rozmiar
szkody, ale też
samego charakteru
„niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem”. Ustalano
bowiem, jaka była
wartość mieszkania
przydzielonego
oskarżonej (k. 389)
i rozważano w
związku z tym
skierowanie sprawy
do Sądu
Okręgowego – jako
właściwego
rzeczowo (k.
391). Wątpliwości
w tym zakresie
były tak istotne,
że doprowadziły
początkowo do
umorzenia śledztwa
– wobec przyjęcia
braku znamion
czynu zabronionego
(k. 400) , a to
zarówno z powodu
braku kierunkowego
zamiaru po stronie
M. A. jak też
ustalenia, że nie
doszło do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem przez
Urząd D. (...). To
stanowisko zostało
zakwestionowane
przez sąd
rozpoznający
zażalenie na
umorzenie śledztwa
wniesione przez
pokrzywdzonego,
który uchylając

zaskarżone
postanowienie
wskazał, że M.
A. utrudniła gminie
realizację jej zadań
w zakresie
zapewnienia lokalu
socjalnego osobom
podlegającym
eksmisji, za co
koszty ponosi
właśnie Gmina.
Ów globalny koszt,
zdaniem sądu
rozpatrywać w
niniejszej sprawie
należało właśnie
jako „szkodę”,
będącą efektem
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem. (k. 420)

Jednocześnie, w
dniu 2 października
2019r.

pokrzywdzony –
Zakład (...) wystąpił
przeciwko M. A. z
pozwem o eksmisję
z przedmiotowego
lokalu, nie
domagając się
jednak zapłaty
jakiegokolwiek kwoty
z tytułu
odszkodowania czy
bezumownego
korzystania z lokalu
(k. 445).

Po ponownym
złożeniu aktu
oskarżenia, Sąd
Rejonowy (w
składzie wydającym
następnie
zaskarżony wyrok)
postanowił o
zwrocie, na

podstawie art. 344a k.p.k., sprawy prokuratorowi celem usunięcia istotnych braków postępowania, których upatrywał m.in. w braku określenia sytuacji finansowej oskarżonej w dacie czynu – przez pryzmat jej wyjaśnień o nakładach poniesionych na mieszkanie i sytuacji majątkowej – w kontekście zamiaru popełnienia oszustwa i działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Pomimo, że co do tej kwestii stanowisko sądu a quo zostało zaaprobowane w decyzji sądu odwoławczego, rozpoznającego zażalenie na zwrot sprawy prokuratorowi, sąd meriti nie podjął w istocie żadnych czynności mogących przyczynić się do wyjaśnienia wspomnianych okoliczności, a jednocześnie zaakceptował wniosek złożony w trybie art. 387 § 1 k.p.k. Trudno więc zrozumieć na jakiej podstawie sąd ten doszedł do przekonania, o

istnieniu celowego, kierunkowego zamiaru M. A., którego realizacją miało być wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego, podjęte także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

W kwestii wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego argumentacja skarżącej jest trudna do aprobaty, gdyż w formularzu wniosku wypełnianego przez oskarżoną wyraźnie sformułowano pytanie o tytuł prawny do nieruchomości, a więc także „budynkach w trakcie budowy”. Nie może zatem oskarżona skutecznie dowodzić, że jej oświadczenie, iż takiej nieruchomości nie posiada było prawdą, gdyż opacznie rozumiała potrzebę podania informacji, jako obejmującej jedynie budynki czy lokale nadające się do zamieszkania. Z konstatacji tej nie wynika automatycznie, by zamiarem działania oskarżonej było

„osiągnięcie korzyści majątkowej” oraz „doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem”.

Oceniając zachowanie oskarżonej w aspekcie tych zagadnień należy najpierw zaznaczyć, że – wbrew wcześniejszym sugestiom sądu – czynić to trzeba wyłącznie pod kątem sytuacji prawnej mieszkania, które zasiedliła ona na skutek zamiany lokali. Innymi słowy – ogólnie zła sytuacja mieszkaniowa w zasobach ZGN, nie ma znaczenia dla ustalenia, czy doszło w ogóle do niekorzystnego rozporządzenia tym konkretnym lokalem i jaka była wobec tego wartość szkody. Już w tym miejscu wskazać należy, że wcześniejsze rozważania sądu uchylającego postanowienie o umorzeniu śledztwa były o tyle niezrozumiałe, że dotyczyły zaspokojenia potrzeb osób uprawnionych do uzyskania lokalu socjalnego, podczas

gdy lokal uzyskany przez oskarżoną miał charakter „lokalu komunalnego” i jako taki nie mógł stać się przedmiotem przydziału osobom eksmitowanym z innych mieszkań np. na skutek zadłużenia czynszowego.

W dacie składania wniosku i zawarcia umowy najmu tegoż lokalu, był on zadłużony na kwotę niemal 30 000 zł. (rok 2014), co oznacza, że na skutek zajmowania go przed dotychczasowych lokatorów Urząd Dzielnicy ponosił wymierną stratę finansową. Jest przy tym oczywiste, że nie mógł stać się on przedmiotem decyzji o przyznaniu go jako lokal socjalny, gdyż uprzednio koniecznym byłoby uzyskanie wyroku eksmisyjnego wobec dotychczasowych lokatorów, którym przecież ... również przysługiwałby wówczas lokal socjalny. Innymi słowy - gdyby oskarżona nie wystąpiła o zamianę i możliwość zamieszkania w nim, zapewne przez jakiś czas jeszcze

zasiedlaliby go dotychczasowi lokatorzy, a zwiększałoby się związane z tym zadłużenie. Metraż i położenie lokalu nie wskazuje, aby mógł być on traktowany jako lokal socjalny, a pokrzywdzony nie przedstawił żadnych dowodów na to, by w tym samym czasie (luty 2014r.) inne osoby ubiegały się o możliwość jego wynajęcia, jak również na to, że występował wówczas o eksmisję mieszkających tam osób.

Wskazywane wyżej dowody świadczą o tym, że oskarżona pokryła zadłużenie w kwocie 30 000 zł. i przeprowadziła generalny remont lokalu, mając pełną świadomość, że nie jest jego właścicielką, a więc ponosi nakłady na cudzą rzecz. Nakłady te pozostały jako trwałe wkład, powiększający wartość mieszkania, a więc i majątek pokrzywdzonego. Oznacza to, że dokonane przezeń rozporządzenie mieniem nie tylko nie było niekorzystne, nie wyrządziło szkody,

ale wręcz przyniosło pozytywny skutek finansowy. Koszty generalnego remontu i spłaty zadłużenia należy porównywać z cenami najmu lokalu o zbliżonym metrażu i stanie technicznym (przed remontem). Gdyby przyjąć, że koszty te wyniosły ok. 100 000 czy 80 000 złotych, to stanowiłyby równowartość kilkuletniej ceny najmu na wolnym rynku mieszkania tej wielkości i standardzie.

Pamiętać bowiem trzeba, że cena ta odnosi się nie tylko do metrażu (38 metrów), ale także bardzo złego stanu technicznego tego konkretnego lokalu. Gdyby nawet zakładać, że jego cena najmu oscylowała wówczas wokół 1 000 zł, a więc 12 000 złotych rocznie, to wydatki poniesione przez M. A. w związku z dokonaną zamianą (nie uzyskała przecież zwrotu nakładów poniesionych na wcześniej zamieszkały lokal) stanowiły równowartość ceny kilku lat najmu wolnorynkowego.

Uwzględniając wiek dzieci, pobierających naukę szkolną, sytuację osobistą oskarżonej (brak zgody ZGN na zamieszkiwanie w lokalu jej partnera ojca dzieci), trudno przyjąć, że sądziła ona, iż będzie tam mieszkać przez bliżej nieokreślony czas, zwłaszcza, że powodem zamiany mieszkania miała być właśnie nauka małoletnich.

Omawiana kwestia wiąże się ściśle z ustaleniem zamiaru oskarżonej. Co w sprawie niezwykle istotne, a co zostało pominięte przez sąd meriti- w dacie złożenia wniosku o zamianę, oskarżona zajmowała lokal komunalny, który został jej przydzielony zgodnie z prawem, który także wyremontowała na swój koszt (pozostawiając przecież w zasobach ZGN) i co do którego nikt nie żądał, by wraz z rodziną go opuściła. Innymi słowy – gdyby nie chęć zamiany mieszkań, M. A., płacąc regularnie należny czynsz, zamieszkiwałaby nadal w lokalu

przy ul. (...),
zaś dotychczasowi
lokatorzy
mieszkania przy ul.
(...) zajmowałyby je
przez dalszy, bliżej
nieokreślony czas,
generując straty w
postaci zadłużenia
i pogarszania stanu
technicznego (który
przecież, przed
przydzielaniem
lokalu kolejnym
osobom, zapewne
musiałby ulec
poprawie na koszt
gminy). Z tego
punktu widzenia
istotnie oskarżona
miała prawo sądzić,
że Urząd Dzielnicy
nie tylko nie ponosi
żadnej szkody na
skutek jej działania,
a przeciwnie – że
uzyskuje wymierny
zysk.

Dodać do tego
trzeba, że gdyby
zamiast M. A.
umowę najmu lokalu
(na skutek zamiany)
uzyskała inna,
uprawniona osoba,
dla pokrzywdzonego
– w sferze
majątkowej – skutek
byłby identyczny.
Przed wyrażeniem
zgody na ZAMIANE,
w dwóch
mieszkaniach
komunalnych
pozostających w
zasobach ZGN
mieszkali
uprawnieni
najemcy, zaś po

tej zamianie – oba lokale były nadal w zasobach tejże ZGN i zajmowane były przez te same osoby. Nie można więc mówić o jakimkolwiek niekorzystnym rozporządzeniu, a także uzyskaniu przez oskarżoną korzyści majątkowej czy takim celu jej działania. Gdyby rozumowanie to było błędne, to po zgłoszeniu przez oskarżoną chęci najmu zadłużonego mieszkania przy ul. (...), ZGN podjąłby kroki mające na celu eksmitowanie dotychczasowych lokatorów, tyle tylko, że musiałby wówczas zapewnić im lokal socjalny, którego nie posiadał. Zapewne dlatego kroków takich nie podejmowano uznając, że koszty wynikające z zadłużenia mieszkania są niższe niż konieczność ponoszenia opłat w związku z brakiem możliwości zapewnienia lokalu socjalnego dotychczasowym lokatorom mieszkania numer (...) przy ul. (...). Hipoteza co do ewentualnego wynajęcia

mieszkania innym osobom i „odzyskania” przez ZGN jednego lokalu byłaby może godna rozważenia, gdyby przez złożeniem wniosku o zamianę, oskarżona nie dysponowała żadnym mieszkaniem komunalnym. Wtedy wstępując w stosunek najmu „zająłaby” miejsce innej osobie, posiadającej prawo do lokalu komunalnego, zmuszając ZGN do zaspokojenia potrzeb tejże innej osoby w inny sposób i ponosząc tego wymierne koszty. W istniejącej sytuacji faktycznej, brak działania oskarżonej nie umożliwiłby swoistego „odzyskania” lokalu przy ul. (...). Z tych względów nie można mówić o niekorzystnym rozporządzeniu mieniem, a co za tym idzie – wypełnieniu znamion oszustwa, a więc czynu zabronionego, którego podstawowym dobrem ochrony jest mienie. Niekorzystność rozporządzenia mieniem nie może być rozpatrywana w

plaszczynie skutków w sferze osobistej pokrzywdzonego, odbiorze społecznym czy ocenach moralnych. Musi ona bowiem mieć wymiar materialny, rodzić skutki dla majątku pokrzywdzonego. Uzyskanie przez sprawcę, potencjalnie, korzyści majątkowej łączy się więc z poniesieniem przez pokrzywdzonego wynikającej właśnie z niekorzystnego – z punktu widzenia jego interesów – wykorzystania majątku. Takiego skutku działanie oskarżonej jednak nie wywołało.

Trafny był więc zarzut obrazy prawa materialnego poprzez wadliwe ustalenie, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona art. 286§1 kk i to nie tylko ze względu na wykazany wyżej brak „niekorzystności” w rozrządzeniu mieniem. Skoro bowiem organy ścigania jak i sąd miały istotne wątpliwości, czy ów materialny skutek wystąpił, to nie

<p>ma podstaw, by zanegować wiarygodność M. A. traktującej swoje działania jako generujące zysk dla ZGN. Inaczej mówić - niezależnie od obiektywnego braku powyższego ustawowego znamienia, nie da się uznać, by choćby hipotetycznie był on objęty umyślnym zamiarem działania oskarżonej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k., sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>		

<p>Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.</p> <p>Wobec tego, że nie wystąpiła żadna z okoliczności warunkujących uchylenie wyroku wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.8.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Orzeczenie co do winy		
Zwięźle o powodach zmiany		
Z powodów opisanych w punkcie 3 Sąd Okręgowy uznał, że zachowanie oskarżonej opisane aktem oskarżenia nie wyczerpało znamion czynu zabronionego, co zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. nakazywało zmianę wyroku co do istoty sprawy i uniewinnienie M. A..		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Obciążenie wydatkami postępowania Skarbu Państwa	W związku z tym, że doszło do zmiany orzeczenia i uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu, na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. wydatkami postępowania w sprawie ściganej z oskarżenia publicznego należało obciążyć Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
SSO Beata Tymoszów SSO Anna Zawadka SSO Anita Jarząbek – Bocian		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżona		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o winie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana